10/11/2019

Ο Άγιος Παΐσιος για τον όσιο Αρσένιο τον Καππαδόκη

/ Ορθόδοξες Προβολές

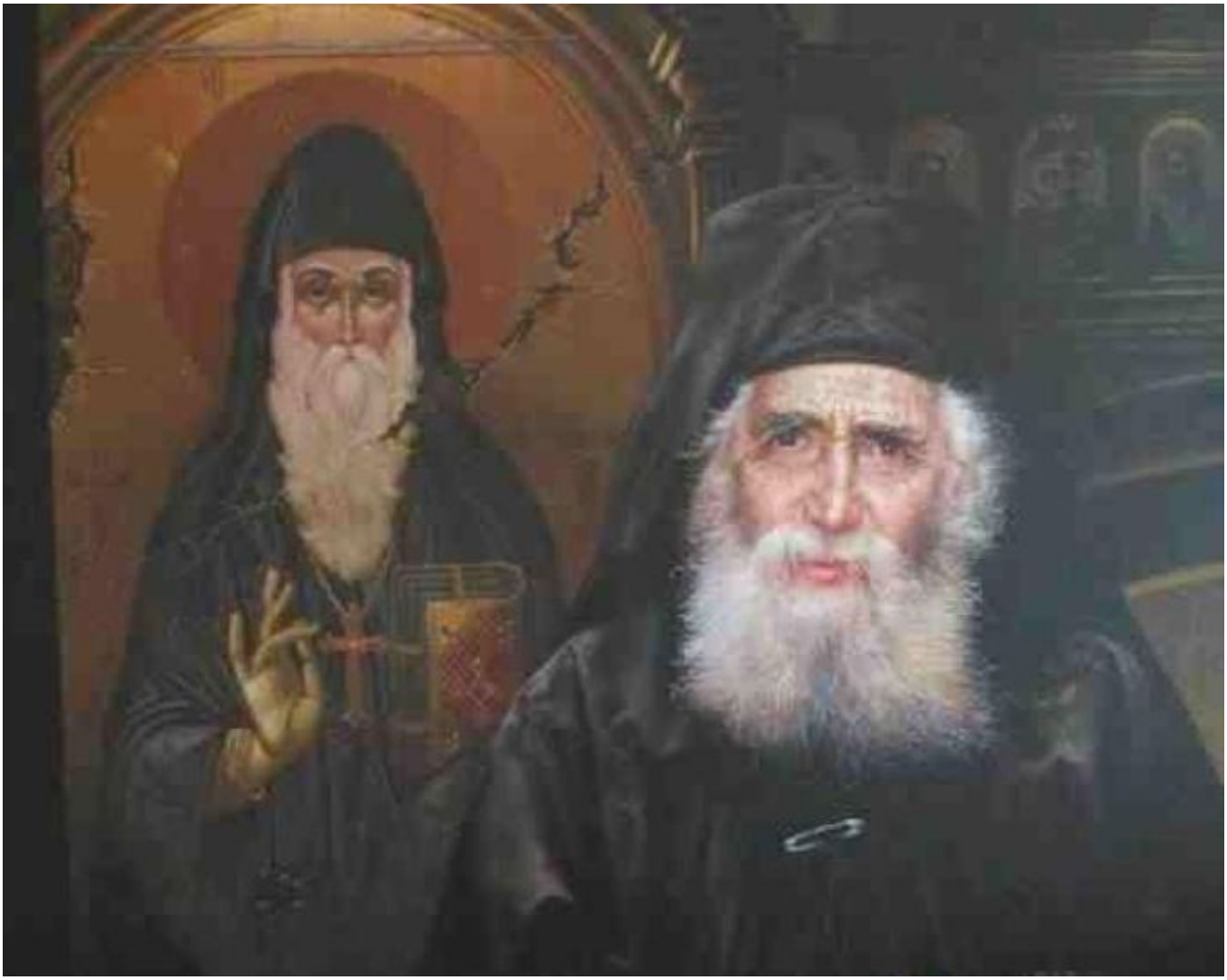

Ο λογισμός μου λέγει ότι η μεγαλύτερη θεία δράση του Αγίου Πατρός τώρα αρχίζει, και ήδη άρχισε μετά από την κοίμησή του στην Ελλάδα, αφού είχαν ξεκουρασθεί λίγο τα πολυκουρασμένα του Άγια κόκκαλα στα ευλογημένα χώματα του Ιερού Νησιού της Κερκύρας.

Όπως ανέφερα πιο πάνω, ήδη από το 1970, που έκανε τις εμφανίσεις του, συνέχεια θαυματουργεί. Έχουν θεραπευθεί πολλοί μέχρι σήμερα και από διάφορες αρρώστειες από τον Άγιο Πατέρα Αρσένιο, που τον επικαλέσθηκαν με πίστη και ευλάβεια.

Δεν κάνω εγώ λόγο γι’ αυτά τα θαύματα, εκτός εάν οι ίδιοι οι θεραπευμένοι τα

ομολογήσουν από ευγνωμοσύνη προς τον Άγιο, εις δόξαν Θεού. Η Χάρις του Θεού δεν είναι στέρνα που τελειώνει το νερό της και μετά στερεύει, αλλά ανεξάντλητη πηγή.

Είναι φυσικό, νομίζω, να βοηθά περισσότερο τώρα, απ' ό,τι βοηθούσε όταν ζούσε στην γη, διότι τώρα πια βρίσκεται κοντά στον Ουράνιο Πατέρα και σαν παιδί Του με παρρησία, που είχε αποκτήσει από πριν, μπορεί να παίρνει άφθονη Χάρι και να καταφθάνει αμέσως στους πονεμένους ανθρώπους, για να τους βοηθάει δίνοντας την ανάλογη θεραπεία.

Η προηγούμενη μεγάλη άσκησή του για την αγάπη του Χριστού, μαζί με την μεγάλη του αγάπη και ταπείνωση, του έφερε και αυτή την μεγάλη πνευματική εξέλιξη, να πετάει τώρα Αγγελικά και να αγάλλεται, γιατί βοηθάει περισσότερους πονεμένους ανθρώπους και για το ότι δοξάζεται περισσότερο και το όνομα του Θεού.
Τώρα πια ο Χατζεφεντής (Πατήρ Αρσένιος) δεν τρέχει με τα πόδια και δεν λαχανιάζει, για να προλαβαίνει τους άρρωστους, να τους διαβάζει την ανάλογη ευχή και να τους θεραπεύει, αλλά πετάει άνετα σαν Άγγελος από την μια άκρη του κόσμου στην άλλη και μπορεί να προλαβαίνει όλους τους πιστούς, που τον επικαλούνται με ευλάβεια.

Ο Πατήρ Αρσένιος (Χατζεφεντής) κήρυττε την Ορθοδοξία ορθά με τον ορθόδοξο βίο του. Έλειωνε στην άσκηση την σάρκα του από την θερμή του αγάπη προς τον Θεά και αλλοίωνε τις ψυχές με την Θεία του Χάρι. Πίστευε πολύ και θεράπευε πολλούς, πιστούς και απίστους. Λίγα λόγια, πολλά θαύματα. Ζούσε πολλά και έκρυβε πολλά. Μέσα από τον σκληρό του φλοιό, έκρυβε τον πνευματικό του γλυκό καρπό. Πολύ αυστηρός Πατέρας στον εαυτό του, αλλά και πολύ στοργικός Πατέρας στα παιδιά του. Δεν τα χτυπούσε με τον νόμο, αλλά με το φιλότιμο, με το νόημα του νόμου.

Ως Λειτουργός του Υψίστου δεν πατούσε στην γη, και ως Συλλειτουργός άστραφτε στον κόσμο. Τον δόξασε ο Θεός, γιατί συνέχεια με την αγία του ζωή δοξαζόταν το όνομα του Θεού, εις τον οποίον ανήκει πάσα δόξα εις τους αιώνας. Αμήν. Καθώς ανέφερα πιο πάνω, στον βίο του Οσίου Αρσενίου, είναι ατέλειωτα τα θαύματα που έκανε με την Χάρη του Χριστού, και σε κάθε επίσκεψη σε Φαρασιώτες (θα πρέπει να έχει κάνεις και καινούργιο τετράδιο να γράφει. Γι' αυτόν τον λόγο είχα περιορισθεί στα απαραίτητα. Επειδή όμως είδα τρία-τέσσερα γεγονότα του Οσίου Αρσενίου να διαφέρουν κάπως από αυτά που έγραψα, θεώρησα καλό να τα αναφερόν και αυτά, συμπληρωματικά, γιατί οι περιπτώσεις αυτές ίσως μας βοηθήσουν στα δύσκολα χρόνια που περνάμε.

Τις πληροφορίες αυτές κατ’ αρχάς μου τις έστειλαν σε κασσέττα μαγνητοφώνου ευλαβείς Γιαννιτσιώτες από μια ενενηντάχρονη Φαρασιώτισσα, ο-νόματι Αγάθη, εγκατεστημένη στα Γιαννιτσά. Φυσικά την επισκέφθηκα μετά και ο ίδιος το 1982, πράγμα που βοήθησε πολύ στο να θυμηθώ πολλά από αυτά που άκουγα μικρός και, αφού ήρθα σε επαφή και με άλλα σοβαρά Γεροντάκια, κάθησα και τα έγραψα.

Ο Πατήρ Αρσένιος κάποτε πήγε μαζί με άλλους συγχωριανούς του για να λειτουργήσει στον «Άγιο» (στον Ταξιάρχη Μιχαήλ). Το Εξωκκλήσι αυτό ήταν μακρυά από το χωρίο περίπου μιάμιση ώρα. Εκεί δε κοντά είχαν κτήματα πολλοί Ψαρασιώτες και παρέμεναν μάλιστα και όλη την θερινή περίοδο, μέχρι την συγκομιδή των προϊόντων. Αφού λοιπόν τελείωσε την Θεία Λειτουργία ο Πατήρ, πήρε μετά Αγιασμό και ράντιζε στους αγρούς. Άλλοι προσκυνηταί τον ακολουθούσαν και άλλοι κάθονταν έξω από το Εκκλησάκι κάτω από την σκιά ενός δένδρου.

Το δένδρο αυτό, περισσότερο από φύλλα, είχε κλωστές και κουρελάκια δεμένα στα κλωνάρια του από τους πονεμένους ανθρώπους. Όταν δηλαδή αρρώσταιναν οι άνθρωποι που έμεναν εκεί στα κτήματα, επειδή δεν ήταν εύκολο να πάνε στον Χατζεφεντή, στα Φάρασα, γιατί ήταν μακρυά, και επειδή το Εκκλησάκι δεν ήταν πάντα ανοιχτό, γιατί ήταν ιδιόκτητο και το κλείδωναν για να μη το βεβηλώσουν οι Τούρκοι, πήγαιναν και προσεύχονταν έξω από το Εκκλησάκι του Αρχαγγέλου Μιχαήλ· έκοβαν μια κλωστή από το ρούχο που ακουμπούσε στο πονεμένο μέρος του σώματος ή ένα κουρελάκι, και το έδεναν στο δένδρο και έλεγαν «Άγιε, πάρε μου τον πόνο· εσύ είσαι Άγιος και μπορείς». Και ο Αρχάγγελος Μιχαήλ αμέσως θεράπευε τους πονεμένους πιστούς.

Η πρώτη «διερευνητική» επίσκεψη του στο Άγιον Όρος

Μεταξύ λοιπόν των προσκυνητών που κάθονταν, όπως ανέφερα, κάτω από την σκιά αυτού του δένδρου, ήταν και ένας πλούσιος Φαρασιώτης, ο οποίος έμενε στο Βατούμ και είχε επισκεφθεί την πατρίδα του μετά από πολλά χρόνια. Η μακροχρόνια απομάκρυνσή του από την πατρίδα του τον είχε απομακρύνει δυστυχώς και από τον Θεό και εκφραζόταν με αναίδεια κατά του Χριστού και της Εκκλησίας μας. Εκτός από τις ανόητες θεωρίες του, με τις οποίες έβλαπτε τους απλούς συμπατριώτες του, είπε και σ’ έναν νεαρό να κόψει και το δένδρο που ανέφερα, και τους έλεγε καθυστερημένους κ. α. Ο νέος δεν έχασε καιρό, άρχισε να το κόβει, αλλά τον εμπόδισαν οι άλλοι.

Εν τω μεταξύ, επέστρεψε και ο Πατήρ Αρσένιος από τον Αγιασμό και πολύ λυπήθηκε για το κακό που έκανε στις ψυχές των πιστών αυτός ο άθεος άνθρωπος,

και του λέει αυστηρά.

– Θα σε στείλω από εκεί που ήρθες, Αναστά-ση. Και απομακρύνθηκε ο Χατζεφεντής και έκανε προσευχή.

Ξαφνικά σηκώνεται ένας δυνατός ανεμοστρόβιλος, που τύλιξε τον Αναστάση και εξαφανίστηκε. Οι συγγενείς του ανησυχούσαν και στενοχωριόνταν, αλλ' ο Πατήρ Αρσένιος τους καθησύχαζε.

– Μη στενοχωρείσθε, ο Ανάστασης είναι καλά στο εμπορικό του κατάστημα.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, χωρίς να έχουν καμμιά είδηση, γιατί και ο ίδιος ντρεπόταν να έρθει σε επαφή με τους συγχωριανούς του. Κάποτε, όλως τυχαίως, περνώντας από την Τοκάτη (κοντά στην Σεβάστεια) δυο Ψαρασιώτες, είδαν στην πινακίδα ενός καταστήματος το όνομά του «Αναστάσιος Βαρτόπουλος». Έμειναν έκπληκτοι, γιατί θυμήθηκαν τα λόγια του Χατζεφεντή. Μετά από την συνάντηση αυτή ο ανεψιός του Ανάσταση Βαρτοπούλου, ο Παναγιώτης, επεθύμησε τα Φάρασα και ακολούθησε τους συμπατριώτες του. Δυστυχώς όμως και αυτός ήταν επηρεασμένος από τον θείο του και δεν πίστευε. Άρχισε και αυτός να κάνει κακό με τις αθεϊστικές του θεωρίες.

Κάποτε μάλιστα, ενώ περνούσε ο Πατήρ Αρσένιος από το μεσοχώρι και όλοι είχαν σηκωθεί με ευλάβεια να πάρουν την ευχή του, εκείνος όχι μόνον δεν σηκώθηκε, αλλά ειρωνευόταν τους άλλους και έλεγε ότι κάνουν σαν τις γριούλες που τρέχουν πίσω από τους παπάδες κ. α. Ο Πατήρ του έριξε μια ματιά με πόνο και πήγε να κάνει προσευχή, για να ενεργήσει ο Θεός για το συμφέρον της ψυχής του.

Μετά από λίγο ο Παναγιώτης άρχισε να κυλιέται στο χώμα. Οι συγχωριανοί του στην αρχή δεν κατάλαβαν νόμιζαν ότι κοροϊδεύει αυτούς που κάνουν μετάνοιες, και του λένε· «σήκω επάνω, Παναγιώτη, τί είναι αυτές οι αταξίες που κάνεις σαν μικρό παιδί και λερώνεις τα ρούχα σου;» Ύστερα όμως κατάλαβαν ότι τον είχε εγκαταλείψει η θεία Χάρις για την αναιδή συμπεριφορά του και δαιμονίστηκε. Πήγαν αμέσως στον Χατζεφεντή και το ανέφεραν, ο οποίος τους είπε.
– Να μου φέρετε τα ρούχα του να τα διαβάσω, για να μη σας ξεσκίσει. Στο εξής, να ξέρετε, θα είναι μισότρελος, χωρίς όμως να κάνει κακό και αταξίες. Αργότερα θα πάει στο χωράφι του να οργώσει, και θα κοιμηθεί εκεί με σκοπό να οργώσει περισσότερο. Την νύχτα εκείνη θα περάσουν Τσέτες και θα τον σφάξουν και μ' αυτόν τον τρόπο θα σωθεί η ψυχή του.

Πράγματι, μετά από λίγα χρόνια έγινε όπως ακριβώς το είπε ο Χατζεφεντής.

(Μοναχού Παϊσίου Αγιορείτου, «Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης», εκδ. Ι.Ησυχαστηρίου Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, Σουρωτή, Θεσ/νίκης 1991, σ.114-121)

*Ο Άγιος Αρσένιος όταν βάπτιζε τον γέροντα Παΐσιο, μικρό στα Φάρασα, απαίτησε από τους γονείς του να δοθεί το δικό του όνομα Αρσένιος και όχι το όνομα Χρήστος του παππού του. Είπε χαρακτηριστικά, με προφητικό νόημα “Εσείς καλά θέλετε να αφήσετε άνθρωπο στο πόδι του παππού, εγώ δεν θέλω να αφήσω καλόγηρο στο πόδι μου”;